

Arrest

nr. 188 847 van 23 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2017 tot afgifte van een bevel tot terugnrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 juni 2017 met vlucht SN359 aan op de luchthaven te Zaventem.

1.2. De met de grenscontrole belaste ambtenaar stelde vast dat verzoeker niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, alsook dat hij slechts beschikte over 855 US dollar in baar geld; dienvolgens nam het bestuur op 14 juni 2017

ten aanzien van verzoeker de beslissing tot terugnrijving, onder een bijlage 11. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost

werd door ondergetekende,

de heer / mevrouw :

naam S. voornaam J. M.

geboren op 24.12.1974 te B. C. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Angola

houder van het document nationaal paspoort van Angola nummer (...)

afgegeven te SME L. op : 14.12.2012

houder van het visum nr. 011748373 van het type C afgegeven door Belgisch Consulaat-generaal in L. geldig van 13.06.2017 tot 13.07.2017 voor een duur van 15 dagen

afkomstig uit L. met SN359 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

☐ (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

☐ (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

☐ (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

☐ (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een toeristische planning voor doch kent de inhoud ervan niet, weet niet wat hij in België wil bezoeken en kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden. Verder legt betrokkene een hotelreservatie voor drie nachten voor doch zijn terugkeer is voorzien na 14 dagen (terugkeerticket dd. 27.06.2017. Betrokkene verklaart in eerste instantie geen vrienden of familie in België te hebben welke hem kunnen wegwijs maken. Nadien wijzigt hij zijn verklaring en beweert iemand in België te kennen doch is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon en kan geen identiteitsgegevens (naam, familienaam, geboortedatum, ...) of contactgegevens (adres, telefoonnummer, mailadres, ...) opgeven.

☐ (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing:

☐ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 855 US dollar (= +/- 765 euro) voor een voorgenomen verblijf van 14 dagen (terugkeerticket) op hotel in België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken.

☐ (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

☐ in het SIS , reden van de beslissing:

☐ in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

☐ (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing:

Opmerkingen:

[...]"

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift kiest verzoeker voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p 737).

2.3. De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij thans is opgesloten in een gesloten centrum met het oog op zijn teruggedrijving. Verweerder bevestigt in zijn nota met opmerkingen dat de effectieve teruggedrijving van verzoeker is gepland op 2 juli 2017.

Het hoogdringende karakter van de vordering is afdoende uiteengezet en kan worden aangenomen.

3.2. Voorts kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert een enig middel aan, dat toegelicht wordt als volgt:

“Le moyen unique est pris de la violation de l'article 3, alinéa 1er, 3° et 4° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes généraux de bonne administration et en particulier le devoir de minutie, de l'obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles et de l'erreur manifeste d'appréciation.

A titre préliminaire

Le requérant souligne que l'exposé du moyen dans la présente requête s'est vu limité par les pièces de son dossier étant à sa disposition, à savoir, la décision de refoulement accompagnée des décisions d'annulation de son visa et de maintien dans un lieu déterminé situé à la frontière.

Le requérant a pourtant formulé la demande de recevoir une copie de son dossier auprès du service Publicité de l'administration de l'Office des étrangers en date du 15 juin 2017 (pièce 6) et n'a, à ce jour, toujours pas obtenu de réponse.

Dans de telles circonstances, le requérant se réserve la possibilité d'invoquer des arguments supplémentaires si la lecture du dossier administratif qui sera mis à disposition par l'Etat belge dans le cadre de la présente procédure devait faire apparaître d'autres illégalités de la décision attaquée.

A. Des principes

☐ De la loi du 15 décembre 1980

L'article 3, alinéa 1er, 3° et 4° de la loi du 15 décembre 1980 énonce, dans les termes suivants :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

(...)

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ».

☐ De l'obligation de motivation

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des « motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en droit », lesquels doivent ressortir du dossier administratif . Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle en vertu de la loi du 29 juillet 1991 – comme c'est le cas en l'espèce – l'autorité administrative est tenue d'indiquer, dans l'instrumentum même de la décision, les motifs de droit et de fait ayant présidé à l'adoption de l'acte en question . Lorsque les juridictions exercent leur contrôle, elles ne peuvent ainsi avoir égard qu'aux motifs exprimés dans l'acte .

La motivation de l'acte doit être « claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce », l'objectif de la motivation étant, du point de vue de l'administré, « de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » .

☐ Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer » .

Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » .

☐ De l'erreur manifeste d'appréciation

L'erreur manifeste d'appréciation est définie par le Conseil d'Etat comme « celle qui, dans les circonstances concrètes, est inadmissible pour tout homme raisonnable, l'erreur qui est incompréhensible et qu'aucune autre autorité administrative placée dans les mêmes circonstances n'aurait commise » .

B. En l'espèce

1.

Les raisons sous-tendant la décision de refoulement litigieuse sont motivées comme suit :

(...)

Il s'ensuit que la décision attaquée, fondée sur l'article 3, alinéa 1er, 3° et 4° de la loi du 15 décembre 1980, repose sur les deux motifs suivants

- le requérant n'aurait pas pu justifier l'objet et les conditions de son séjour envisagé ;
- le requérant ne disposerait pas de moyens de subsistance suffisants.

2.

En l'espèce, le requérant souhaitait se rendre en Belgique afin de découvrir Bruxelles – la capitale de l'Europe – pour la première fois. Il avait notamment en tête l'idée d'y acheter une voiture.

Le requérant ne se rendait toutefois pas seul dans cette nouvelle destination, dès lors qu'il dispose de plusieurs membres de sa famille vivant en France et qu'il avait été convenu avec son frère habitant à Paris (en tant que résident permanent) (pièce 7) que ce dernier viendrait le rejoindre dès son arrivée à Bruxelles afin de passer la durée du séjour ensemble.

Ainsi, bien que le requérant n'ait pas été en mesure d'expliquer à l'autorité son planning touristique ou les lieux qu'il avait l'intention de visiter en Belgique, cela ne signifie aucunement que le but de son

séjour était autre que touristique. Certes, certains voyageurs sont très organisés, mais nombreux sont d'autres qui se renseignent sur les lieux seulement une fois sur place (que ce soit via internet, office du tourisme, etc.).

Dans le cas du requérant, celui-ci savait qu'il serait accompagné par son frère, lequel connaît bien Bruxelles et y dispose de plusieurs amis. Le requérant n'a dès lors pas senti le besoin de s'organiser au préalable, sachant qu'il serait guidé dès son arrivée.

3.

En outre, il est à noter que le requérant était en possession d'un visa Schengen de type C, à savoir un « visa uniforme » au sens de l'article 2, § 3 du Règlement (CE) n° 810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (Code des visas), c'est-à-dire « un visa valable pour l'ensemble du territoire des États membres ».

En possession de ce visa, le requérant était donc habilité à se déplacer dans d'autres pays faisant partie de l'espace Schengen.

Le requérant a ainsi sollicité un visa auprès de la Belgique qui constituait sa destination principale. Comme dit ci-dessus, le requérant avait notamment l'intention d'y acheter une voiture en compagnie de son frère. Toutefois, le requérant voyageait également avec l'intention de visiter durant quelques jours les alentours avec son frère, dont notamment la France afin d'y voir sa famille.

Ainsi, si le requérant n'avait réservé que trois nuits d'hôtel malgré un séjour prévu de 14 jours, cela est entièrement compréhensible, d'une part, parce qu'il est tout à fait légitime pour toute personne de vouloir vérifier dans un premier temps les conditions d'un hôtel réservé afin d'y apprécier ensuite l'opportunité d'y rester ou de changer d'endroit et, d'autre part, parce que le planning de voyage du requérant n'était pas encore précisément établi avant son arrivée.

4.

Concernant ensuite les moyens de subsistance plus particulièrement, il est à noter que le requérant n'a aucunement été informé par le Consulat de Belgique de Luanda d'une quelconque somme d'argent minimum qu'il devrait posséder sur lui lors de son arrivée en Belgique et que son visa lui a été octroyé sans qu'il ne lui soit demandé de fournir une attestation de prise en charge.

Le requérant a dès lors voyagé avec 855 dollars, une telle somme lui ayant paru suffisante, d'autant plus qu'il savait qu'il serait assuré financièrement par son frère durant son séjour.

Le frère du requérant est résident en France et est le gérant de sa propre société (pièce 8). Ce dernier était en effet présent à l'aéroport de Zaventem le jour de l'arrivée du requérant, et il était prévu qu'il lui donnerait immédiatement une somme d'argent pour la durée de son séjour (pièce 9).

En outre, le requérant avait l'intention de ne pas limiter son séjour à la Belgique mais également de rendre visite à sa famille en France durant quelques jours, où il n'aurait pas eu besoin de payer d'hôtel ou de nourriture.

5.

Au vu des circonstances, il y a lieu de constater que le refoulement du requérant sur base de l'article 3, 3° et 4° de la loi du 15 décembre 1980 n'était pas légitime et donc, était illégal.

6.

Il se déduit également de ce qui précède que l'autorité n'a aucunement recolté tous les renseignements nécessaires ni pris en considération l'ensemble des circonstances pertinentes avant d'adopter sa décision, de sorte qu'elle n'a pas statué en pleine connaissance de cause, en violation des principes généraux de bonne administration et en particulier de son devoir de minutie.

En effet, le requérant a subi un interrogatoire rigide effectué par des personnes peu ouvertes à la discussion et les questions qui lui ont été posées par les autorités chargées du contrôle aux frontières étaient formulées de manière telles qu'il était limité dans les informations qu'il pouvait fournir.

Le requérant se sentait agressé et intimidé, de sorte qu'il s'est limité à répondre strictement aux questions qu'on lui posait. Le requérant explique ainsi qu'il aurait bien voulu dire aux autorités que son frère était en train de l'attendre dans l'aéroport, qu'il allait séjourner à Bruxelles avec ce dernier ainsi que rendre visite à sa famille en France, que son frère allait lui donner une somme d'argent en euros dès son arrivée et qu'il avait d'ailleurs l'intention de regarder à Bruxelles pour acheter une voiture. Toutefois, au regard des questions posées, le requérant n'en a pas eu l'opportunité.

Il s'en suit qu'à défaut d'avoir recolté les éléments d'informations pertinents, l'autorité n'a pas été en mesure de valablement, d'une part, évaluer l'objet et les conditions du séjour du requérant et, d'autre part, évaluer la suffisance du montant en sa possession.

7.

Enfin, au regard des informations fournies dans la présente requête, il y a lieu de constater qu'en estimant que le requérant n'était pas en mesure de justifier le but de son voyage ou ses moyens de subsistance, l'autorité a commis une erreur manifeste d'appréciation.

De sorte que le moyen sera déclaré fondé."

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *Prima facie* omvat de bestreden beslissing zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Verzoeker gaat er met zijn betoog vooreerst aan voorbij dat, niettegenstaande hij in het bezit is van een visum, de grenspolitie bevoegd is over te gaan tot een grenscontrole en een maatregel tot terughouding te nemen (onder meer) bij gebreke aan duidelijk reismotief, zoals blijkt uit artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en/of bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (artikel 3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet).

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, verwijst verzoeker naar zijn broer in Frankrijk die hem in Brussel zou komen vervoegen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Uit het verhoorverslag van de grenspolitie blijkt niet dat verzoeker melding heeft gemaakt van een broer die hem zou vervoegen in Brussel; verzoeker heeft evenmin verklaard dat hij de intentie had om slechts drie dagen in België te verblijven en vervolgens zijn familie in Frankrijk te bezoeken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt in tegendeel dat verzoeker verklaarde om toeristische redenen naar België te komen en hier geen familie of kennissen te hebben om vervolgens zijn verklaringen te wijzigen en te melden dat hij iemand kent die hier woont zonder meer (verslag Federale Politie d.d. 14 juni 2017). Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing kennis kon hebben van verzoekers verklaring dat hij een broer heeft in Frankrijk die hem zou ophalen aan de luchthaven. Dit element is laattijdig en kan daarom niet dienstig worden aangebracht ter beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. Op de documenten, neergelegd bij het verzoekschrift, met betrekking tot de onderneming in Clichy-sous-Bois (Frankrijk) kan bovendien worden vastgesteld dat de persoon van wie verzoeker beweert dat het zijn broer is, niet enkel een andere familienaam heeft, maar ook de Congolese nationaliteit heeft. Het feit tenslotte, dat verzoeker op het moment dat hij zich aanbood bij de grenspolitie foutieve informatie (geen, dan wel familie/kennissen in België) gaf omtrent zijn reisdoel, wordt niet weerlegd. De bestreden beslissing kon derhalve genomen worden op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, wat reeds voldoende is om de beslissing tot terughouding te schragen.

De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat verzoeker op het ogenblik dat hij poogde het grondgebied van de Schengenstaten te betreden niet beschikte over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf, aangezien hij slechts 855 US dollar aan baar geld had en niet in het bezit was van een krediet-, bank of debetkaart, noch van een garantverklaring. Dit klemde des te meer nu verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat het eveneens zijn intentie was een wagen aan te kopen. Dat verzoeker niet geïnformeerd was door het Belgisch Consulaat in Luanda over de minimale financiële middelen waarover hij diende te beschikken bij zijn aankomst in België, evenals het feit dat verzoekers broer, die in Frankrijk resideert en er een onderneming leidt, verzoeker financieel zou bijspringen, is niet van aard te besluiten dat de met grenscontrole belaste ambtenaar onterecht oordeelde dat verzoeker niet beschikte over het door de Belgische overheden vastgestelde richtbedrag waarover vreemdelingen dienen te beschikken bij aankomst in België. Het is immers aan verzoeker zich te informeren over binnenkomstprocedures van de te bezoeken landen, temeer daar hij een ervaren reiziger is aangezien hij het, zoals hijzelf stelt, gewoon is om veel te reizen (Brazilië, Dubai, Verenigde Staten, ...).

Dat de overheden zich onvoldoende geïnformeerd hebben over alle elementen eigen aan de zaak alvorens een beslissing te nemen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de met grenscontrole belaste ambtenaar, op het ogenblik dat hij vaststelt dat een vreemdeling niet voldoet aan de vereisten om toegang te krijgen tot het Schengengebied, slechts de toegang kan weigeren.

Een schending van artikel 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Er dient tenslotte opgemerkt te worden dat het in het bezit zijn van een visum niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het vervullen door verzoeker van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarde door de ambassade, belet de grenscontrole-instanties niet om die voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om bij binnenkomst zijn reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en in het bezit te zijn van voldoende bestaansmiddelen, conform artikel 3, eerste lid, 4°, van diezelfde wet.

Er worden geen ernstige middelen aangebracht.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. VAN ISACKER